

[Glistrup.]

dømmeligt, at ikke flere studerende vælger denne form for finansiering af studierne, tænker han.

Fru Eriksen er 48 år og kan få nogle timer tilovers hver dag, hvor hun kan påtage sig pakkearbejde i en nærliggende virksomhed. Det lykkes også at få beskæftigelse – trods manglende erhvervs erfaring. Det er på deltid, 20 timer pr. uge, akkurat hvad hun mener at kunne klare sammen med sit hjemmearbejde. I en kortere periode ændres arbejdsmængden, således at afdelingen arbejder på fuld tid. Det lykkes også for fru Eriksen at klare det, da perioden er begrænset. En lys idé introduceres for damerne i pakkeriet, da de igen skal på deltid. Nu er de fuldtidsforsikrede – og derfor berettiget til fuld understøttelse. Fru Eriksen ved ikke rigtig, om hun vil tage imod det. Hun er jo kun interesseret i halv tid. En kollega lader hende forstå, at hun er usolidarisk, hvis hun ikke gør som andre. Og det gør hun så.

Hr. Frederiksen er specialtillært montør, egentlig ufaglært, men har i kraft af sit speciale opnået en timeløn på 41,00 kr., da han bliver ledig. Det betyder, at han modtager løvens maksimum lig med 30,75 kr. pr. time. Ifølge § 63 i lov om arbejdsløshedsforsikring må han ikke vægre sig ved at modtage tilbud om passende arbejde. Frederiksen skønner ikke, at andet specialarbejderjob til 30,00 kr. pr. time er »passende«, ej heller et andet job til 33,00 kr. Ved eventuel ny ledighed vil det nemlig nedsætte hans understøttelse til 90 pct. af 33,00 kr. lig med 29,70 kr. pr. time. Han vrager det tilbudte arbejde. Arbejdsformidlingen accepterer vægringen første gang. Anden gang mister han understøttelsen i en 5-ugers periode. Derefter er han igen understøttelsesberettiget.

Hr. Gregersen er bygningsnedker. Som følge af midlertidigt afsætningssvigt i det typehusfirma, hvor han har været ansat, mister han sit arbejde. Han melder sig som arbejdssøgende og går i mellemtiden i gang med at ordne sin egen have og for resten også med at sætte listeloft op i stuen. Fru Gregersens bror ser det. Sådan et listeloft kunne han også tænke sig. De aftaler at hjælpes ad. Gregersen er egentlig nyttigt beskæftiget, men hæver fortsat understøttelse. Det er jo ikke erhvervsarbejde. Eller er det?

Et beskæftigelsestilbud kommer, netop som de mangler endnu 8 dages arbejde. Vægringen

accepteres med den begrundelse, at arbejdsstedet ligger 16 km fra bopæl. Der er ikke offentligt befordringsmiddel derud, og fru Gregersen skal bruge vognen af hensyn til sit arbejde på sygehuset. Gregersen fortsætter sit måneskinsarbejde i fuldt dagslys og hæver endnu en tid understøttelse.

Hr. Henriksen er 60 år og har en grøntforretning med en omsætning på kr. 500.000 p. a. Det er for lidt. Stadig mere af handelen med frugt og grønt overtages af supermarkederne. Han er endnu ikke i køen. Men fra 1. juli i år er han arbejdsløshedsforsikret i Danske Næringsdrivendes Arbejdsløshedskasse. Hvis eller når, for det sker nok, inden 1978 er gået til ende, grøntforretningen må lukke, er han arbejdssøgende. Men hvad kan man tilbyde ham? Sandsynligvis vil han blive gående på understøttelse i den maksimale tid. Det er for så vidt en bekvem førpensioneringsordning.

Arbejdsminister *Erling Jensens* svar (21/9 77):

Spørgsmålet angår en kronik i Politiken, hvori der nævnes 8 eksempler på personer, som modtager arbejdsløshedsdagpenge, skønt man mener, at de på grund af nærmere angivne forhold ikke burde have adgang dertil.

Artiklen indeholder med hensyn til de enkelte personer dels nogle objektive oplysninger, dels nogle formodninger om, hvordan de pågældende selv føler, at deres tilknytning til arbejdsmarkedet er.

Jeg må hertil sige, at de myndigheder, som administrerer arbejdsløshedslovgivningen, nødvendigvis må administrere på grundlag af objektive kriterier. Ved behandlingen af så vanskelige sager kan man ikke tage hensyn til, hvad man formoder at folk mener eller ikke mener om deres arbejdsmæssige situation.

Det må heller ikke glemmes, at personer, der er blevet ledige og gerne vil have arbejde, er forpligtet til selv at udfolde bestræbelser for at få et nyt arbejde, og at sådanne bestræbelser i princippet må gå forud for eller i hvert fald sidestilles med de bestræbelser, den offentlige arbejdsformidling udfolder for at skaffe folk arbejde.

Endvidere skal jeg understrege, at administrationen af arbejdsløshedslovgivningen må ske på grundlag af en gensidig tillid mellem de administrerende myndigheder og den enkelte ledige, som derfor også har pligt til uopfordret at oplyse, om han eller hun er i stand til